

личаха вече смътните очертания на растящия с часове зародиш. Странно чувство изпълваше тук човека. След няколко дни, няколко десетки мънички живота — отделни, самостоятелни, жадни — щяха да излязат чудодейно от тоя сандък и да изпълнят с писклива врява мълчаливата, тъмна стая. Имаше нещо недобро, нещо дяволско в това изкуствено сътворяване, дето тайната на живота оставаше, все пак, още по-далечна и по-непроницаема от всякога.

Сега вече завършихме работния ден. Слънцето се бе скрило. Появ хладина. Онова невидимо птиче, което всяка вечер сякаш пълзи край синура и стене, проплака пак наблизко, после по-надалеч, после гласът му угасна в тишината. И изведнаж, тъмното небе нахлу от всички страни — огромно, погълнало целия свят, но незабелязано до сега, посипано от край до край със своите едри есенни звезди.

До Буковец по шосето са пет-шест километра. За по-бързо, тръгвам по прекия път между лозята. Отзарана една гургулица на стряхата ме събуди, като че беше априлска сутрин. Ала слънцето изгрява вече долу, на югоизток, и в тоя ран след-обяд,